

En milstolpe som blottar maktens mekanismer

I en tid när prostituerade från Ryssland är på väg att översvämma Västeuropa råder rätt klimat för att sätta upp Bertolt Brechts Tolvskillingsoperan. Premiären i Växjö på lördagen blottade med obörlig klarhet maktens mekanismer, inte minst makten över kvinnorna.

också för det fantastiska ljudarbetet med Nick Boman vid mixerbordet. Skådespelarnas röster förstärks i sångnumren för att kunna hävda sig i musiken. Däremot är de inte förstärkta i de talade avsnitten. Resultatet är utomordentligt. Bara den som särskilt anstränger sig märker att det finns elektronik inblandad.

Sjunger fult

I den stålskodda miljön skall det nu hända, allt detta med Mackie Kniven och Herr Peachum. Av de två framstår Jerker Fahlström i rollen som Herr Peachum som mycket väl invuxen i sin auktoritet och med en röst så skrovlig, och med ett sätt att sjunga fult på ett snyggt sätt, som är omedelbart trovärdigt en man som lever på att administrera en kade av tiggare och tillika profitera på dem. Han är helt solklar över vad han vill och han känner till världens realiteter utan att vara sentimental för den sakens skull. Han har ett orubbligt kroppsspråk, och även om det kan bli en liten smula tråkigt så är det konsekvent

Ett vekt sätt

Mackie Kniven har fått kropp och själ av Olof Bergström, som inte minst gör en rad utmärkt fina sågnummer och i övrigt är en högst gedigen scenpersonlighet. Men vem är han egentligen, Bergströms Mackie Kniven? Det är en smula oklart. Olof Bergström har ett dansant kroppsspråk och ett vekt sätt även

om han kan vråla sina saker med besked. Han ligger en liten bit vid sidan av rollen, hans framtoning stämmer inte med de häftiga orden från Brechts penna, särskilt inte i partier där han skall dominera sina gangstrar. Han är inte riktigt så helgjuten som kung i sitt gangsterrike som han borde vara. Däremot är han oslagbar kung ibland kvinnorna och det är också därifrån knivhugget i ryggen kommer.

Ett offer

När han på slutet framträder i bilden som korsfäst bekräftas att han som alla andra är ett offer - som dock återupprättas genom en kvinnas nyck.

Den mest minnesvärda enskilda detaljen får bokföras på Åsa Bergh. Hennes framställning av Sjörovarjennys visa från det övre etaget är alldeles oförglömlig. När Åsa Bergh sjunger fyller hennes ansikte hela scenutrymmet. Ingenting annat får plats. Och hon spelar rollen som Polly trovärdigt och konsekvent.

Hispig mor

Hennes mor, Fru Peachum, är lagd på Catherine Westling. Hon är obetalbart hispig och har svårt för att fatta, men det viktigaste har hon i alla fall reda på. Catherine Westling drar på med ett yvigt utspel som väl försvarar sin plats i det synnerligen mansdominerade sammanhanget. Hur skulle hon som kvinna annars klara sig där när hon inte i likhet med de andra har sängen

till arbetsplats?

Ytterligare ett par hör till pjäsen. Det är polischefen Tiger Brown och hans dotter Luci, spelad av Katrin Olsson. Chefen själv spelas av Bengt Dahlberg som har fått en kostym som är alltför mycket maskerad, alternativt lider brist på allvar, för att riktigt klä en genomkorruperad polischef. Regissören Dag Norrgård har presterat ett jättearbete, men energin räckte inte till att driva polischefens båda sidor till fullgod tydlighet.

Oväntade rörelser

Hans dotter Luci bebländar sig i vart fall med Mackie Kniven, som också gift sig med Polly Peachum. De båda damernas uppgörelse är helt fantastisk och här kommer också en annan viktig person in i bilden, och det är koreografen Ingela Santesson som gett föreställningen de mest oväntade rörelser. Det är med andra ord inte bara frågan om dans av olika slag, utan en massa små detaljer som folk hittar på. Det sätter extra sprätt på till exempel sångpartier. Dessutom har hon hittat på många roligheter, inte minst slagsmålet mellan Mackies båda damer, och även om den ena svänger sin korta väst som en matador leds tankarna till tuffpaktning.

Misär

Att Li Brådhe kan sjunga vet publiken sedan förut, hon har också förmågan att sjunga så att hon absorberar all uppmärksamhet. En som däremot

Foto: JOHAN JEPSSON

Sviker. Krog-Jenny och Mackie Kniven sviker varandra och är varandras offer.

inte förut hörts ta ton är Britt-Louise Tillbom som i rollen som gammelhora är den enda av kvinnorna som i allt uttalar den misär det är frågan om. Med den whiskyrosten har hon varit med om mycket och lägger också beslag på odelad uppmärksamhet när hon använder den.

Ulrica Hydman-Vallien har gjort kläderna och visat också sin makt över kvinnorna. De-

ras kostymer är så kraftigt könsanstruktura att det känns orättvist att alla män utom huvudpersonerna är ena riktiga kavaigubbar.

Roligt och makabert

Tolvskillingsoperan varar i tre timmar med paus, en stor föreställning således, och helheten är en teaterkväll som erbjuder en fullkomligt över-

svämande underhållning hela tiden. Det är roligt, det är makabert och spännande i denna krets av människor som också omfattar Greger Lindquist, Sven Wagelin-Challis, Peter Storm, Maria Andersson samt de fyra amatörerna Mikael Johansson, Ann-Sofie Olbers Croall, Mats Tullberg och Per Thulin.

ÅKE SVENSSON

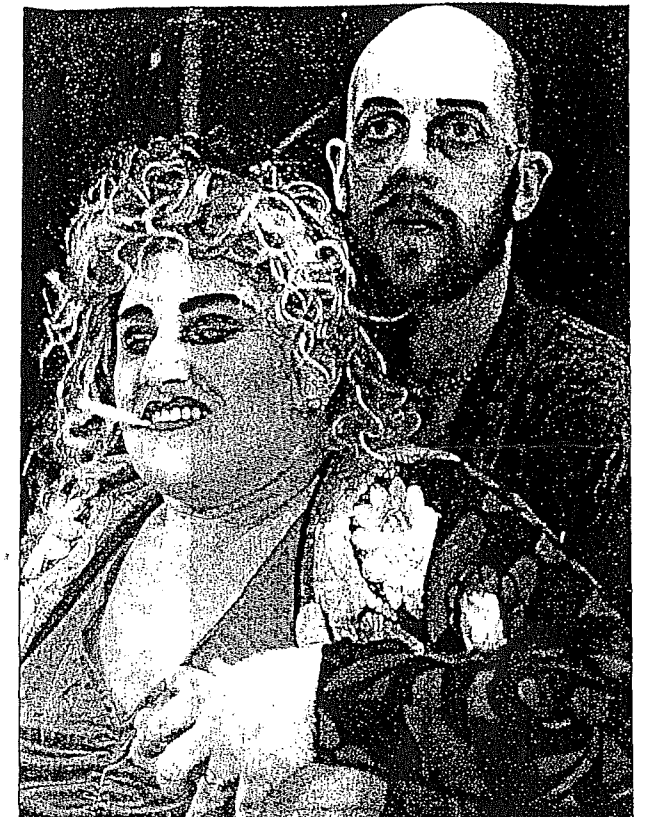

Foto: HENRIK HEDENIUS

Förankrade. Paret Peachum, Catherine Westling och Jerker Fahlström, är säkra stöttelelare i föreställningen och väl förankrade i sina roller.

Föreställning med samspel

Det är bara för Regionteatern Blekinge-Kronoberg att bokföra en framgång med Tolvskillingsoperan. Lördagens premiär i Växjö var en studie i samspel mellan artister och instrumentens artister.

Särskilt minnesvärd är Jerker Fahlström i rollen som Herr Peachum. Hans sätt att sjunga skrovligt på ett snyggt sätt är oslagbart. Åsa Bergh som sängerska måste också nämnas.

SIDAN 8